

“บทสนทนาจากเจ้าอาวาส”

สวัสดีครับ พี่น้องที่รักทุกท่าน

ก่อนอื่น พ่ออยากจะขอบคุณพี่น้องท่านหนึ่ง ซึ่งมีจดหมายมาถึงพ่อ เพื่อร้องเรียน แทนพี่น้องจำนวนมากที่ไม่กล้าพูด ในเรื่องเกี่ยวกับความไม่สะอาด และความไม่เรียบร้อยของห้องน้ำของอาสนวิหารอัสสัมชัญ เรื่องนี้พ่อไม่อาจหลีกเลี่ยง หรือหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบไปได้ ขอรับคำตำหนินี้ ด้วยความละอายใจ และอับอาย และด้วยจดหมายของพี่น้องท่านนี้ ทำให้พ่อต้องเร่งแผนการปรับปรุงห้องน้ำให้รวดเร็วยิ่งขึ้น นั่นหมายความว่า อันที่จริง เรื่องห้องน้ำนี้ สภาภิบาลได้นำเข้าที่ประชุมมาต่อเนื่อง 2 เดือนแล้ว และเพิ่งจะสรุปว่า เราจะตกแต่งห้องน้ำให้สวยขึ้น จะซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุด และจะติดตั้งอุปกรณ์ที่จำเป็นเพิ่มเติม เพื่ออำนวยความสะดวก และที่สำคัญจะว่าจ้างบุคคล หรือ บริษัท เพื่อมาทำความสะอาด เป็นประจำทุกวันด้วย ซึ่งขณะนี้กำลังอยู่ในขบวนการแสวงหากันอยู่ว่าจะมีใครสนใจทำงานนี้หรือไม่ เพื่อมาตกลงกันในรายละเอียดของเนื้องาน เพราะจะว่าไปแล้ว พนักงานของโรงเรียนของเราทุกวันนี้ ก็มีงานล้นมือกันอยู่แล้ว ในที่ประชุมสภาภิบาล สมาชิกก็เห็นพ้องกันว่า แม้เราจะมีค่าใช้จ่าย เดือนละหมื่นกว่าบาท ก็ควรจัดไป เพราะเรื่องนี่ก็เป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งของชีวิต

แต่เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง พ่อขอชี้แจงสภาพความเป็นจริงสักเล็กน้อยเกี่ยวกับห้องน้ำนี้ว่า ตั้งแต่ต้น ห้องน้ำนี้เปิดให้ทุกคนได้ใช้ ทุกวันตลอดวันจึงมีผู้เข้ามาใช้เป็นจำนวนมาก แต่ในบรรดาคนเหล่านี้ ก็มีบางคนที่ขาดความรับผิดชอบต่อสังคม เพราะนอกจากจะไม่ช่วยรักษาความสะอาดแล้ว ของใช้บางอย่างที่มีอยู่ในห้องน้ำ เช่น สบู่ ไม่ว่าจะเป็สบู่ก้อน หรือสบู่เหลว และกระดาษชำระ ก็ยังแอบขโมยกลับไปใช้ที่บ้านของตนจนหมด เต็มเท่าไรก็ยังไม่พอ แม้แต่หัวก๊อกน้ำ ก็ยังงัดเอาไปด้วย จนพ่อเองก็อ่อนใจ เพราะไม่มีใครคอยเฝ้าดูแลตลอดได้ ครั้นจะหาคนมาประจำที่นี้ หรือมาคอยทำความสะอาดตลอดวัน ก็ใช้ว่าจะหาได้ง่าย ครั้นจะปิดห้องน้ำ ก็คงถูกกล่าวหาว่า ใจดำ ไม่สมกับเป็นวัดที่สอนเรื่องความรักเลย ในกรณีนี้ พรรคพวกก็คงมาจัด

ลูกบิดประตูอีกนั่นแหละ พ่อชี้แจงเช่นนี้ไม่ได้ต้องการแก้ตัวนะครับ เพราะพ่อขอรับที่จะดำเนินการแก้ไขปรับปรุงต่อไปด้วยความตั้งใจจริง เพียงแต่ในบางเรื่อง หากไม่มีใครมาแจ้งบอก พ่อก็ไม่สามารถรู้เองได้ พ่อเชื่อว่า เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ เราต้องร่วมมือกัน

แน่นอนครับ เรื่องความสะอาดเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่ต้องเอาใจใส่ แต่เรื่องนี้ ก็เป็นเรื่องจิตสำนึกของแต่ละบุคคลด้วยเหมือนกัน บางคนอาจจะมองว่าพวกคนยากจนเป็นคนรักความสกปรก ซึ่งพ่อขอโต้แย้ง เพราะคนยากจนจำนวนไม่น้อย แม้ไม่มีเงินไม่มีการศึกษา แต่รักความสะอาด ของบ้านที่อยู่อาศัย ข้าวของเครื่องใช้ และเสื้อผ้าที่สวมใส่ ตรงข้าม บางคนที่ร่ำรวย และมีการศึกษาดี อาจไม่มีระเบียบในการดำเนินชีวิตก็ได้ เลยปล่อยตัวให้อยู่กับความมรกรู้งรัง และความสกปรก นี่แหละ ที่ว่าเป็นเรื่องจิตสำนึกของแต่ละบุคคล

หากความสะอาดฝ่ายร่างกายภายนอกยังสำคัญเช่นนี้ ความสะอาดฝ่ายจิตวิญญาณต้องสำคัญยิ่งกว่า พระวรสารประจำอาทิตย์นี้เล่าว่า **“แล้วพระวรกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา ฉลองพระองค์กลับมีสีขาวเจิดจ้า ขาวผ่องอย่างที่ไม่ใช่ช่างซักฟอกคนใดในโลกสามารถทำให้ขาวเช่นนั้นได้”** พ่อเข้าใจว่า พระองค์แสดงให้เห็นความประเสริฐเจิดจ้าของจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ ที่มนุษย์ควรต้องให้ความสำคัญ สิ่งที่น่าสังเกตอันเป็นผลตามมา ก็คือ **“เปโตรทูลพระเยซูเจ้าว่า ที่นี่สบายน่าอยู่จริงๆ”** พ่อคิดว่า ที่ว่า **“ที่นี่สบายน่าอยู่จริงๆ”** คงมิได้หมายถึง บรรยากาศ ทิวทัศน์ บนภูเขา ที่มีลมเย็นพัดผ่าน แต่น่าจะหมายถึง การได้อยู่ใกล้ชิดกับผู้ที่สะอาดบริสุทธิ์ ทั้งฝ่ายกาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฝ่ายจิตวิญญาณ ได้พบเห็น ได้สนทนา นั่นแหละ นำความสุขใจโดยแท้ และเราพบความจริงด้วยว่า ผู้ที่สะอาดบริสุทธิ์ เป็นผู้ที่คนอื่น เข้าหาได้ง่าย และปรารถนาจะอยู่ใกล้ชิด

พ่อจบด้วยนิทานอีสปเรื่อง กากับนกนางแอ่น นกนางแอ่นถามกาว่า เจ้าว่าชนของข้ากับชนของเจ้า ใครจะงามกว่ากัน กามองชนของตนแล้วตอบว่า ชนของข้าก็สวยดีนะ นกนางแอ่นขยับปีก พลาจว่า แต่เจ้าดูสิ ชนของข้าดูสวยเป็นพิเศษในฤดูร้อน กาจจึงว่า ก็จริงนะ แต่ชนของข้างามทุกฤดู

นิทานเรื่องนี้ สอนให้รู้ว่า ความงามที่คงทนยั่งยืน ย่อมเป็นความงามที่แท้จริง

พ่อสุรสิทธิ์

surasit@catholic.or.th

